

**Gdy emocje biorą górę
– jak wspierać dziecko
w chwilach złości,
lęku i frustracji?**

Silne emocje są naturalną częścią rozwoju dziecka. Napady złości, lęku czy frustracji nie są „złym zachowaniem”, lecz sygnałem, że dziecko nie radzi sobie z tym, co przeżywa. Rolą dorosłego nie jest natychmiastowe „naprawienie” sytuacji, lecz stworzenie bezpiecznych warunków, w których emocje mogą opaść, a dziecko odzyska poczucie równowagi.

Poniżej przedstawiamy kilka prostych, ale niezwykle ważnych wskazówek,
jak towarzyszyć dziecku w trudnych chwilach.

1. Bądź obecny

Nie musisz mieć gotowych odpowiedzi ani idealnych słów. Najważniejsze jest to, że jesteś. Fizyczna i emocjonalna obecność dorosłego daje dziecku poczucie bezpieczeństwa.

Zamiast: „Nie przesadzaj, nic się nie stało.”

Powiedz: „Widzę, że to jest dla Ciebie trudne.”

2. Nie tłumacz w czasie „burzy emocji”

Gdy dziecko przeżywa silne emocje, jego mózg nie jest gotowy na logiczne wyjaśnienia czy pouczenia. To nie jest moment na rozmowę wychowawczą, lecz na spokojną, wspierającą obecność.

Zamiast: „Zobacz, nie ma o co płakać.”

Powiedz: „Jestem obok. Przejdziemy przez to razem.”

3. Zachowaj spokój – jesteś kotwicą dziecka

Dziecko reguluje swoje emocje poprzez dorosłego. Ton głosu, tempo mówienia i sposób reagowania mają ogromne znaczenie. Twój spokój pomaga dziecku odzyskać równowagę.

Zamiast: „Uspokój się natychmiast!”

Powiedz: „Oddychajmy razem. Powoli.”

4. Bądź blisko

Nie zawsze trzeba mówić. Czasem wystarczy usiąść obok, położyć rękę na ramieniu, być „tu i teraz”. Milczenie również może być formą wsparcia.

Przykład: Usiądź obok dziecka i spokojnie powiedz: „Jestem tutaj.”

5. Oddychaj – razem lub dla dziecka

Oddech jest jednym z najsilniejszych narzędzi regulacji emocji. Nawet jeśli dziecko nie jest w stanie słuchać słów, wyczuwa rytm i spokój dorosłego.

Przykład: „Zróbmy razem trzy spokojne wdechy. Zobacz, jak unoszą się moje ramiona.”

6. Dopiero potem – rozmowa i refleksja

Gdy napięcie opadnie, warto wrócić do sytuacji. Pomóż dziecku nazwać emocje i zrozumieć, co się wydarzyło. Zadawaj pytania z ciekawością, nie z oceną.

Przykładowe pytania: „Co najbardziej Cię wtedy zasmuciło?” „Jak myślisz, co pomogło Ci się uspokoić?”

Pamiętaj

Nie uczymy dzieci radzenia sobie z emocjami w momentach idealnych, lecz właśnie w chwilach trudnych. Każda taka sytuacja jest okazją do budowania poczucia bezpieczeństwa, zaufania i kompetencji emocjonalnych.

Obecność, spokój i empatia dorosłego to fundament, na którym dziecko uczy się, że emocje – nawet te trudne – można przeżyć i zrozumieć.

Tekst opracowany na podstawie wskazówek dr Kamila Olga Psycholog